

TÓTH CSILLA

Szentélyben

A küzdősportok szentélyében,
a sokadik rózsafüzér után,
mantrák, káromlások
és az ismétlődő mozdulatok monotonijában
lassan felépül belső templomod,

itt csend és béke van,
a benőtt köröm nem nő tovább,
a gyerekek nem éhesek,
könnyű vagy, laza,
nem vagy elkésve és nem sietsz,
hisz nem is vagy, ha jobban belegondolok,
ott, a belső templomodban,
s a templom benned és így tovább,
hol a fény lassan körbejár,
és váratlanul
előhívja Hieronymus Bosch arcait.

Meginogsz. Nem erre számítottál.
Ilyen váratlan látogatókra nem.

Hát nem abszurdum, hogy éppen itt,
és nem a háborúban?
Csaták között,
mikor egymásra borítjuk az összes bűneinket?
Mikor védekezünk, fojtunk és vádolunk?
Nem a levágott fejű csirke futásában,
a gyerek sikoltásában, nem ott?
És nem a viharban, mikor nincs elég hely,
és nincs elég étel és a megkövült árnyékok
utánunk nyúlnak?
Nem akkor, mikor a legelső szent szavaink
mocskosan peregnek ki a szánkából,
cifrán, visszhangosan, félrenyelten,
vagy elhalóan és lélektelenül ejtjük ki azt is,
hogyan anya vagy szerelem?
Nem az örökös misztikus ködben,
hol annyi minden él,
a vérünket szívja, rút pofájával rémiszt,
karjaival magához von, és mi visszaijesztünk?

Mit fogsz most tenni? Hisz még imádkozni
sem tudsz egy rendeset.
Sírsz talán? Felsikoltasz?

Előveszel egy szál cigit?
Elfutsz? A szemedet behunyod, és hagyod, múltjon el?
Örökké résen leszel, tudva,
hogyan az otthonunk az egyik sarkán pörög,
és a temetők felett madarak szállnak el?

Gyász

A lámpa fénye, az éjszaka bárgyú
angyala felettem riszálja magát,
most ennyi van, vasoszlopon fellógatva az is,
különben visszahull rám, bármit is mormolnék felé.
Árnyéktalan vagyok és hallgatag,
nincs bennem közös, nincs különvélemény,
ha fáj, csak úgy, hogy azt vállalom,
ha érhetsz, hát nem értem meg százszor,
vigyázok, ne hagyjon el szó, semmilyen,
ne sértsek senkit és ne sértsem magam.